

Az illulisati szép napok után végül megtaláltuk a rést a jégen, és visszatértünk Aasiaatba. Sajnos ennek a településnek a nevét mindig rosszul írom. Talán egyszerűbb lenne, ha a másik két nevéből választanék egyet, de a dán-magyar ismerőseink sem hívják már Egedesmindének, így mi is az inuit elnevezés mellett maradtunk. Tervünk az volt, hogy most kisebb lépésekben, lassabban hajózzunk vissza dél felé. Az első napi szakaszt ennek megfelelően csak Kangatsiaq-ig terveztük, ami nem több, mint 35 mérföld. Persze erre is igaz volt Orsi megjegyzése, miszerint majd kiderül, mert ugye errefelé is csalinkáztunk egy kicsit a bálnákat hajkurászva. Most már sietnünk sem kellett, így azután amikor megláttuk a bálna kifújásokat nem volt kérdés, a nyomukba eredtünk. Mindannyian ott álltunk a fedélzeten, lesve a hol itt, hol ott felbukkanó óriásokat. Egészen különleges érzés még így sokadszorra is.

Ennek a szakasznak másik fontos eseménye „Mókuska” becenevű automata kormányunk megbetegedése volt. Mókuska meghajtását parányi bordásszíjak biztosítják, s ezek egyike most megadta magát. Bár elsőre nem tudtam meglátni ennek az eseménynek a jó oldalát, azonban egy kicsit megnyugodva mégiscsak rájöttem micsoda szerencse, hogy így történt. Egy ilyen bordásszíz szakadás sokkal jobb két nappal az utunk vége előtt, mintsem a jövő szezonban két nappal az indulás után! Valamikor pedig ennek is el kellett romlania - hiszen már nem fiatal darab-, és akkor már ez a szerencsésebb választás.

Kangatsiaq kicsi település, vagy pontosabban fogalmazva inkább olyan kopott, lelakott. A házak kicsit összevisszák, kopott festéssel, gyakran sok lommal a... majdnem azt mondtam a kertben, de ez inkább úgy igaz, hogy a ház körül. Ennek ellenére mi három remek és szeles napot töltöttünk a település szerény védettséggű kikötőjében egy nagyobbacska, tradicionális halászhajó oldalához kötve. Érkezésünkkor ott még egy „MINA” nevű kis halászbárka állt, amelyiket készségesen átkötöttek harmadiknak a mi külső oldalunkra. „MINA” gazdájával legnagyobb meglepetésünkre később Sisimiutban is többször találkoztunk. Igaz, ott halászbárka helyett taxit vezetett.

Ezen a településen teljesedett ki a téli csizmáink palettája, nem is akárhogyan. Még Godhavnban történt, hogy Csenge kapott egy szuper, bélelt svéd gumicsizmát, olyat ami a rajta lévő tanúsítvány szerint -40 fokig kellemes viselet. Hát kell ennél jobb? Itt Kangatsiaq-ban azonban szintén épp kiárusítás volt a szuper csizmákból, így Kristóf kapott egy Baffin márkájú igen csinos csizmácskát, ami a papír szerint -60 fokig használható, s mindezeket verte Orsi legújabb hótaposója, amelyekre már rá merték írni, hogy -100 fokig hordható. Persze ez vélhetően amolyan számháború, mint a fényképezőgépeknél a pixelszám. Az azonban biztos, hogy ezekben nem fázik majd a család, s most már csak a kapitánynak kell valamiféle jobb lábbeli.

Ezek a településeken az utcák girbegurbák, nem csoda, hisz a csupa szikla szigeteken a természet nem városépítészeti szemmel helyezte el a gránittömböket. Így azután szegény ember vízzel főz alapon az óvoda is egy ilyen nagyobb szikla tetejére került. Mit ne mondjak, a jószándékból odahordott kevéske homok lehetővé tette ugyan, hogy Kristóf kedvére játszhasson imádott markolójával (hacsak nem kevesellte az ott felgyülemlett 5-6 centi sóderszerűséget), ám ettől a játszótér még nem lett EU konform, korántsem. A jó élethez azonban kevéske is elég, így mi mindannyian jól éreztük magunkat.

A nagy szelek elmúltával tovább indultunk, és ismét meglátogattuk a Tugtulik szigetnél lévő öblöcskét. A vízállás miatt persze most sem tudtunk behajózni az öböl keskeny bevezetőjén, így megálltunk a külső részen, de a jelen széliránynál ez is elegendő volt a szűk hely ellenére.

Következő nap újra ismert helyen vetettünk horgonyt, Tasiussaq kerekded öblében. Ezúttal azonban körültekintőbben, mert ahogy néztük, az ár-apály a közeli Sisimiutnál most is 3,3 méter. A körültekintő horgonyzóhely választásnak köszönhetően, ezen az éjjelen nem „lőttek a tengeralattjáróról” és nyugodt volt az éjszakánk.

Mivel nem siettünk, az utolsó szakaszt is megfeleztük így egy elhagyott, fű-föld házakat rejtő kis szigetig hajóztunk el. Ezek a napokon általában 25-30 mérföld körüli távolságokat tettünk meg.

Még javában úton voltunk a szárazföld és a sziget közti kis horgonyzóhelyünkre, mikor Csenge érezte, hogy menet közben hirtelen lelassultunk. A dolognak nem tulajdonítottunk nagyobb jelentőséget, végül is itt bármikor jöhetnek ilyen-olyan áramlások. Ám mikor már a horgonyt engedték volna le az öbölben és hátramenetbe kapcsolunk, akkor hirtelen kiúszott alólunk egy kb. hajónk méretű, erős tengeri indákból és egyebekből álló vízinövény csomó. Valószínűleg menet közben ráakadt a tőkesúlyunkra és ez okozta a lassulást. Még szerencse, hogy a propellerre nem tekeredett rá, nem lett volna vidám dolog az itteni vízben búvárkodva indákat vagdosni. Miután a horgonyunkat jól behúztuk a homokos tengerfenékre, megpróbálkoztunk a horgászással, itt azonban meglepetésünkre nem kedvelték a csalínkat a halak.

A Sisimiut előtti utolsó huszonöt mérföldnek - a jóval korábban letöltött időjárás előrejelzés, valamint a barátaink által rendszeresen küldött időjárás sms-ek alapján – a könnyű szél és a jó idő tudatában vágtunk neki. Nem telt el azonban sok idő, és már harmadik reffre kellett kurtítanunk a nagyvitorlát. Erős negyedszélben haladtunk egy darabig, ám nem soká már növelhettük a vitorlafelületet. Sisimiut előtt azonban ismét 25 csomó fölé erősödött a szél, ami itt már totálisan szembe fújt. Ezen a sziklás-

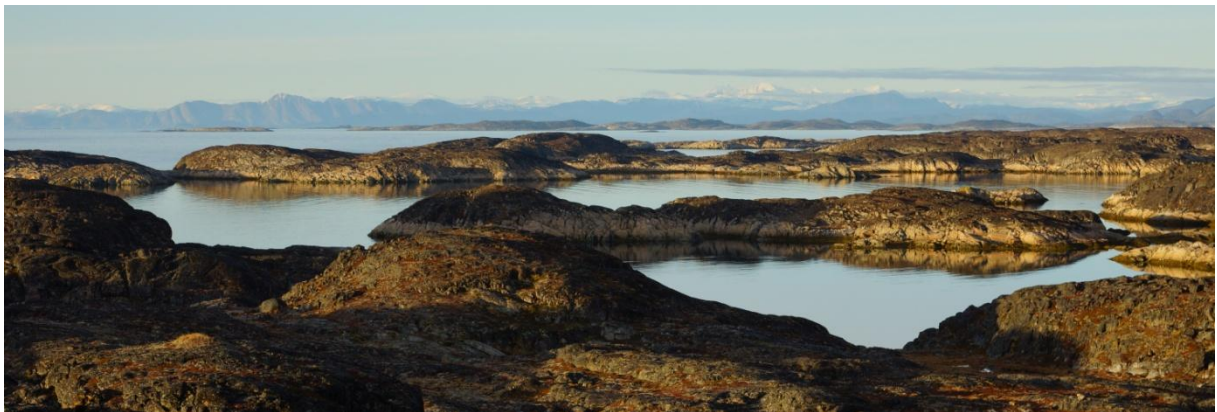
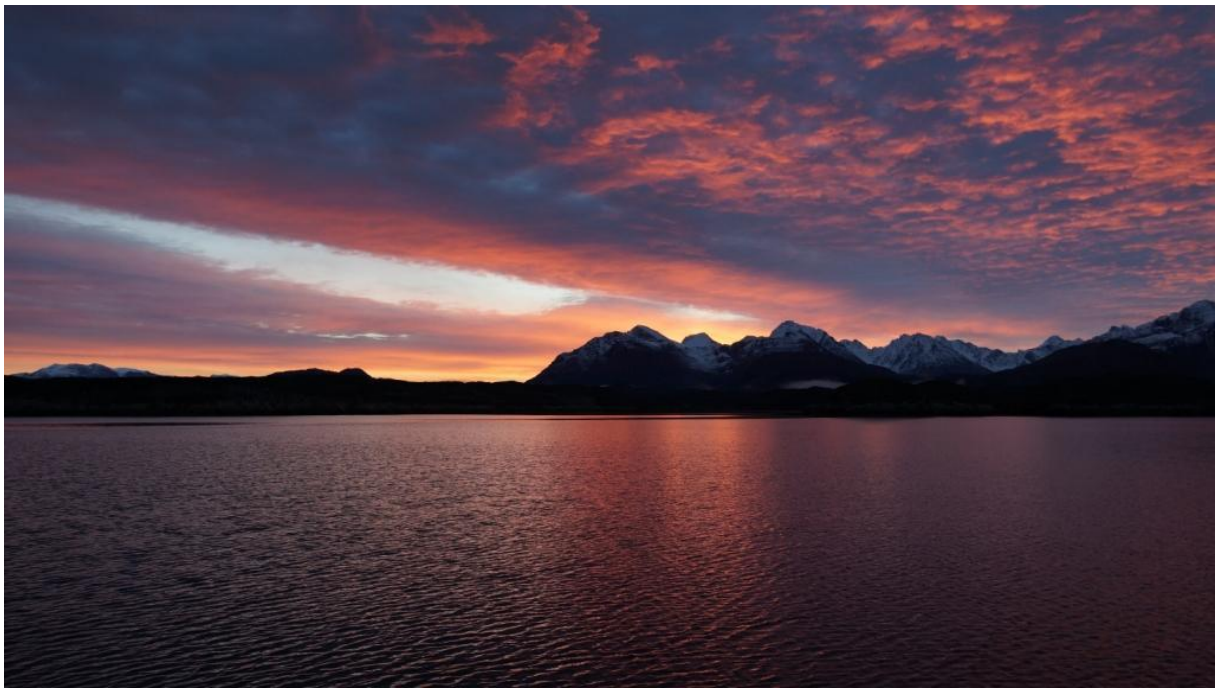
zátonyos szakaszon csak motorral haladhattunk. Szerencsére a hullámok nem nőttek meg túlzottan, mert hol itt, hol ott takart egy szigetecske, azonban igen lassan jutottunk előre. Jó érzés volt beérni a kikötőbe.

A következő 2 napot itt töltöttük Sisimiutban, ahol Orsi első ízben próbálkozott meg a horgászással. Nem is kevés sikerrel! Az első nagy hal ugyan még jókora csobbanással visszahullott a vízbe, azonban rövid idő alatt megérkezett a következő, majd az azt követő, és egy órán belül hét halból öt méretes példány hevert a rakpart kövezetén. Őket ettük a következő két napon.

Az éjszakák egyre hidegebbekké váltak és a kályhánkkal továbbra is sokat bajlódtunk, ezért gyakran kellett járatnunk a motort, hogy annak a fűtésével emeljük meg egy kicsit a kabin hőmérsékletét. A kudarzásig azonban még volt egy szűk hetünk, így 2013. szeptember 26-án még egy rövidebb déli túrára indultunk, bízva a jó kalandokban, a jónak ígérkező időjárásban, s abban, hogy valamelyik éjjel egy öbölből, zavaró háttérfények nélkül láthatjuk az Aurora Borealist.

Ez a déli túra olyan viccesen hangzik itt, ahol az északi sarkkör fölött vagyunk. Az első napon elhajóztunk az Anders Olsens Sund-ig ahol rövid időre ismét láttunk bálnát, s újfent tapasztalhattuk a térképek hozzávetőleges voltát. Kicsit olyan érzésünk támadt, mintha a térképkészítők hallomás és szóbeszéd alapján készítenék el a térképeiket, mert se a mélység, se a bejelölt horgonyzóhely nem felelt meg a valóságos adatoknak. Az elfelejtett és a vízből épp kilógó sziklákról már nem is beszélünk. Ezzel együtt a második próbálkozásra jó helyet találtunk és nyugodt éjszakánk volt. Az esténkbe még belefért egy csónakkal való partra szállás egy kis hegymászással, és a természetre való rácsodálkozással.

Másnap korán indultunk tovább dél felé, és jó ütemben haladtunk majdnem déli 12-ig. Ekkor jött meg Dénesnek a műholdas telefonra küldött időjárás figyelmeztetése, amelyik másnapra erősödő északi szelet és erős lehűlést ígért, majd még erősebb szeleket. Kis tanakodás után úgy döntöttünk, inkább megfordulunk, mert az erős szembe szél a hideggel együtt kellemetlen párosítás lenne. A fordulás után kellemes hátszél segítette az utunkat, így nagyon jól haladtunk. Nem sokkal Sisimiut előtt azonban mégis megálltunk, a városi kikötőt egy hangulatos öblöcskére cserélve. Horgonydobás után ismét megpróbálkoztunk a horgászással, ezúttal minden képzeletet felülmúló eredményességgel. Szó szerint azt kell mondanom, hogy számolatlanul fogtuk és számolatlanul dobtuk is vissza a halakat. A sütésre megtartott példányok így is több napra elláttak bennünket reggelivel és vacsorával.

Ez a nagyon hangulatos kis horgonyzóhely nem is öböl, hanem három sziget, szigetecske által védett szűkület. A parton két hétvégi házikó, egy nyugágy, két foci labda, egy hintácska, szóval minden olyan ami a mi, és Kristóf napját élvezetessé teszi. Engedtünk hát a csábításnak és másnap is itt aludtunk.

Bár védett a horgonyzóhely, de az erősödő és forduló szélben kicsit szűknek tűnt a hely, ezért horgonyórséget kellett tartanunk. A horgonyórség fárasztó egy időtöltés, ám remek lehetőség az „Aurora Borealis”-ban való gyönyörködésre. Az Aurora Borealisnak egyetlen hátránya az, hogy ezen az éghajlaton, szélben, elég gyorsan megalkuszik az ember a természet ezen csodájának nézegetése rovására.

Ráadásul hajóról északi fényt fényképezni esélytelen, legyen az bármennyire csábító is.

Másnap ismét napsütés kényeztetett bennünket ezen a remek helyen, ezért úgy döntöttünk, maradunk még egy éjszakát, csak áthelyezzük a horgonyt a várható széliránynak megfelelően.

Kihasználtuk a szép időt, s éltünk a remek lehetőséggel, hogy még szárazon lehúzhassuk és elcsomagolhassuk a vitorlákat. Éjszaka újabb horgonyórség, még egy kicsit hidegebb és még egy kicsit erősödő szél. A horgonyunk ismét jól tartott, szerencsére semmi különös nem történt. Épp a reggelihez készülődtünk, mikor kíváncsiságból letöltöttem a WIBE féle navtex-es időjárásjelentést. Az éjjel erre a területre kiadtak egy „Gale warning” figyelmeztetést 23-as értékkel. Ez itt m/sec-ban értendő, azaz lefordítva 46 csomó, vagyis kb. 90 km/óra. Mondanom sem kell, hogy nem reggeliztünk sokáig. Ez a hely ugyan védett, de nem akartam megvárni a beígért szelet. A motorunk lassacskán ugyan, de szépen áttolt bennünket az ekkor még mindössze 25-30 csomós szélben a szigetecskék közti szűkületen. Az út hátralévő részén szerencsénkre már raum, azaz nekünk kedvező irányból fúj, így gondot nem okozott, bár a hullámok azért alaposan himbálták a hajónkat. Mivel vitorláinkat előző nap gondosan elcsomagoltuk, így most csak a motorra bíztuk magunkat, és természetesen igyekeztünk a takarásokban hajózni. Gond nélkül beértünk a kikötőbe, ahol volt hely számunkra egy halászhajó oldalán. A kis motorosok szerencsénkre szabadon hagyták ennek a hajónak az oldalát, és mellette alkottak nagyobb szőlőfürtöt. Szívesen kötünk halászhajóra, megúszva ezzel az árapállal való vesződést, s ez errefelé egyébként is egy teljesen elfogadott kikötési mód. Persze azért csak óvatosan, hisz mint a képen is látszik a halászok egyben vadászok is.

